

ЛИТЕРАТУРЕНЪ

Периодикъ

БРОЙ 4

ГОД. I

Редакторъ:
З. П. ТЪРНИНЪ

СЕДМИЧНИКЪ ЗА КРИТИКА

БРОЯ 2 ЛВ.

РЕДАКЦИЯ АДМИНИСТРАЦИЯ: УЛ. ВЕСЕЦЪ № 3 — СОФИЯ

СЪДЪРЖАНИЕ: 1. Свѣтославъ Александровъ — Писатели и критика; 2. К. М. Георгиевъ — Колко сѣ тълкуванията на историята (критика върху петтѣ тълкувания на историята на г. проф. Михалчевъ); 3. Г. Чендовъ — Критика — млади лирици; 4. Конкурсъ за най-хубавъ разказъ и най-хубаво стихотворение между всички работещи на литературното поле; 5. Esperanto.

12

ФЕВРУАРИЙ
1941 г.

ПИСАТЕЛИ И КРИТИКА

Много се е писало и пише за критиката у насъ. Писателитѣ обвиняватъ критиката, а критицитѣ изсипватъ своя жупелъ върху писателитѣ. Като чели писателя е виновенъ за слабоститѣ на почти всички критици, които се покланятъ предъ голѣмитѣ личности и още по-голѣмитѣ хонорари за критици.

Не може да се твърди, че всички критици угодничѣтъ на издателствата и приягелитѣ си, но не може и да се отрече, че всички критици иматъ голѣмъ грѣхъ къмъ младитѣ писатели.

Не искаме да говоримъ за злобата продиктувана по една или друга причина, или за рекламната приятелска критика. За тѣхъ се е говорило толкова много (и въпрѣки това никой не си е взелъ бележка) Сѣ тѣзи бележки искаме да спремъ вниманието другаде.

Въ множество списания и вестници въ отдѣла книгописъ срещаме имена на много автори, които сѣ издали по нѣколко книги. Кои сѣ тѣ? Защо критиката за повечето отъ тѣхъ нищо не казва? Може би случайни автори или младежки желаниа, за да видятъ напечатано името си (ако се изразяватъ нѣкой критици). Но може би има и нѣщо друго. Изглежда, защото нѣкой отъ тѣзи автори издаватъ голѣми трудове — романи, драми, стихосбирки, разкази и то книга следъ книга.

Но критицитѣ не ги виждатъ. Не искатъ да ги видятъ. Този е отъ най-затѣнтения край на провинцията, другия не влиза въ никой литературенъ кръжокъ, третия не познава никого отъ тѣзи критици. Само нѣкой отъ тѣхъ, които може би сѣ издали книжчица отъ две три коли, но тѣй като иматъ приятели въ нѣкоя редакция иматъ щастието да наводнятъ всички вестници

съ хвалебствия за себе си... И това разбира се не е критика...

Така може, но защо искатъ другитѣ господа да се пише за тѣхъ. Книгитѣ може да се редуваатъ, публиката може да ги търси, но критиката да не се интересува за тѣхъ. Какво отъ това че читателитѣ шепнатъ имена на тѣзи автори, декламираатъ тѣхнитѣ стихове и представятъ тѣхнитѣ драми... Какво отъ това? Уважаемия критикъ не се е досетилъ да прелисти книгитѣ имъ, защото не ги е издало голѣмото издателство... Откъде тогава ще знае той че е излѣзла тази книга. Кога сѣ седнали на чаша или кога е казалъ този авторъ нѣкой комплиментъ за него?...

Но само това ли е грѣхътъ на критиката? Не. Недогледждането най-сетне понѣкога би имъ се простило, ако се отнася за нѣкои книги, които сѣ излѣзли въ най-далечната и глуха провинция. Но има книги, които се виждатъ всѣки день изъ витринитѣ или върхчетѣ на читателитѣ — книги, за които се говори доста много.

Нѣкой отъ младитѣ критици обичатъ да пишатъ критика за Яворовъ, за Смирненски, за Ботевъ и други отдавна признати писатели. Това е обяснимо. Тѣ нѣматъ свое мнение и използватъ казаното отъ тѣхнитѣ предшественици и което е най-важното нѣма кой да имъ оспори мждритѣ думи. Нима може нѣкой да се опѣлчи противъ отдавна признатитѣ — значи противъ тѣзи критици, които не смеятъ да търсятъ ценното въ онѣзи за които не е казано нищо отъ предшественицитѣ имъ. Смирненски е талантъ (та дано и този критикъ мине за талантъ), защо ще разглежда творчеството на тѣзи които сѣ живи, които тъкмо сега иматъ нужда отъ критика? Защо

(Следва на 10 стр.)

ИНСТИТУТЪ
ЛИТЕРАТУРА